

[1]

Tenhle pátek táta rozhodl, že pojedeme rovnou k němu.

Dvakrát do měsíce si pro mě přijede k mámě, se kterou se rozvedl, a v sobotu ráno si mě bere na víkend na chalupu.

Kdybych tvrdil, že se rodiče můžou vystát, tak bych kecal. Nedokážou se spolu bavit normálně ani minutu bez toho, aby si vjeli do vlasů. A mám tu čest, že nejraděj se hádají kvůli mně. Občas mi připadá, jako by mi vyčítali, že jsem to poslední, co je ještě spojuje. Koule u nohy obou dvou. Příšerné káčátko, co jim připomíná společnou minulost, na kterou by zjevně s chutí zapomněli.

Táta má barák asi dvě stě kiláků od nás. „To je jediná věc, o kterou mě tvoje máma neobrala,“ svěřil se mi jednou s neskrývanou hořkostí. Je pravda, že v té době se ta barabizna podobala spíš ruině než chalupě, kam se jezdí relaxovat. První dva roky jsme ji akorát dávali dohromady. Víkendy měly pachuť galejí.

Jede se tam něco přes dvě a půl hodky. Větší část cesty po dálnici otec nesundává nohu z plynu, ruce mu volně leží na volantu, pohled ztracený v dálce před sebou.

Vždycky zvedáme kotvy v sobotu za rozbřesku. Po pár kilácích usínám. Oko otevřu, až když šťastně dorazíme do cíle, motor ztichne, tatík už je venku z auta a nasává v zahradě vzduch jako mladý pes. Rád ho vidím takhle šťastného. Natočí nos proti větru, zvedne paže nad hlavu a s košilí venku z kalhot a se zpocenými vlasy přilepenými k týlu provádí dřepy. Neжду za ním hned. Už nejsem malý harant a mám dostatek soudnosti, abych věděl, že ta chvíle patří jenom jemu.

Po jedné až dvou sadách rozcvičky se otočí, koukne mým směrem a zahlaholí:

„No tak, Sébastiene, vylez z auta! Jsme na místě, živí a zdraví!“

Vždycky se opakuje stejný rituál. Jako by se zahájení víkendového volna neobešlo bez té směšné ceremonie.

Ale tamten pátek byl jiný než všechny ostatní. Táta měl ještě ten den na večer domluvenou schůzku s instalátérem. „Každý ví, že instalatéři chodí na fušky jenom v sobotu, a když máš nějakého po ruce, je lepší si ho nenechat vyfouknout...“, vysvětlil mi, aby ospravedlnil náš urychlený odjezd.

Pět hodin odpoledne. V ulicích je plno aut. Provoz vážne. Tátovi tečou nervy. Plochou dlaně buší do volantu. V jednom kuse troubí. Nadává ostatním řidičům a vzteky prská na přední sklo.

„Ten instalatér řekl nejpozději v osm...“, bručí.

Máme na to ani ne tři hodiny. Proud aut houstne čím dál víc. Skoro to vypadá, jako by si s naším instalaté-

rem domluvilo schůzku celé město. Kdo dřív přijde, ten dřív mele.

Netřeba připomínat, že o spaní jsem si tak akorát mohl nechat zdát. Otecko se postaral o udržování hladiny hlučnosti na maximu.

„Hej! Pitomče! Když neumíš řídit, tak si poříd' osla!“ A vytáčí se víc a víc, dokud jeho nadávání co do decibelů a hrubosti nedosáhne vrcholu.

Nakonec se úspěšně odpichujeme a dálničním převaděčem se dostáváme na autostrádu. Od toho okamžiku jede tatík s plynovým pedálem sešlápnutým k podlaze a motor jeho roveru to nenechává bez hlasitého komentáře.

„Stihneme to, jo, jo... stihneme,“ mumlá si pro sebe v pravidelných intervalech.

Vzal jsem si s sebou herní konzoli a nějakou dobu se snažím likvidovat hromadu potvor s cílem dosáhnout hodnosti *warrior-killera*. Ta hra je idiotsky efektivní. Sice nejsem žádný pako, ale tohle oblbování čas od času nikdy neuškodilo ani géniovi jako *já*. Zrovna když se mi daří oddělat dračího muže, co mi připomíná našeho matykáře, táta přidušeně zakleje. Okamžitě následuje série nadávek na adresu řady červených světélkujících očí – brzdových světel aut před námi.

„No to snad není pravda! Zácpa!“

Sbohem, instalatére. Sbohem, teplé koupele. Sbohem, splachování. Sbohem, moderní komforte.

„Sjedeme z dálnice. Někdo musel bourat...“ prokokuje tatka a svá slova doprovází výmluvným gestem.

Prudkým stočením volantů hodí svůj teréňák do odstavného pruhu, a spustí tím koncert klaksonů a světelných znamení.

Setmělo se. Auťák se řítí plnou rychlostí.

„Nebojíš se, že by se mohlo něco stát nebo že tě stopnou policajti?“

„Na to kašlu! Sáším všechno na jednu kartu,“ odpoví otec úplně zaslepený vidinou domluvené schůzky.

Ne že bych se doopravdy bál. Táta řídí dobře, samozřejmě když není ve hře instalatér, a já mu důvěřuju. V nejhorším by mu v papírech strhli pár bodů a musel by vyplánout mastnou pokutu. Očividně mu to za to stojí. Opouštíme dálnici, míjíme mýtnou bránu a bez problému se ocitáme na okresce. Je to jedna z těch vymletých venkovských silnic s hotovou sbírkou prohlubní, prasklin a děr a s tak hrbolatou vozovkou, že by si normálně zasloužila zápis do Guinnessovy knihy. Trvá mi dobrou čtvrt hodinu, než si zvyknu na to drncání, smýkání a nárazy do dveří a stropu vozu, jako bych měl místo hlavy boxovací pytel.

Otec se řítí jako blázen, nepřipouští si, že se z toho stala jízda na rozbouřeném asfaltovém moři. Projíždíme první vesnicí, pak druhou, a potom už v kuželech reflektorů vidíme jenom ploty, pole a strašidelné stromy.

„Budem tam už brzo?“

„Panebože, co já vím!“ rozčiluje se otec.

Přišlápne plyn a rover plive plíce. Zařve a prudce vyrazí. Čekám, že motor každou chvíli vyletí do vzdu-

chu jako ohňostroj na bázi technického oleje a chladicí kapaliny.

Hodiny v palubní desce hned vedle otáčkoměru ukazují devatenáct dvacet dva. To je skoro jako výsměch. Čas se vymyká naší kontrole. Nikdy to nemůžeme stihnout. Otec bručí. Láteří. Vyzývá všechny svaté. Prsty křečovitě svírá volant, nohama mu projíždí nervový třes.

„Jo!“ vyjekne najednou. „Už tam skoro jsme, tady to poznávám. Až budeme mít za sebou příští vesnici, zbývá nám necelých pět kilometrů. Tak jsme to zvládli, kamaráde! Zvládli! Instalatér je náš, už nám neunikne!“

Tatík si začne pohvizdovat a rukou poklepává do taktu. V dálce se objevují první světla vesnice. Světelné inkrustace drobných mateřských znamínek na temné tváři noci. Cítím úlevu. Jsem šťastný, že je ta noční můra konečně za námi. Už jsem měl toho kordcání a poskakování tak akorát.

Táta vjíždí do vesnice a vůbec nezvedá nohu z plynu. Ručička tachometru se ustálila na stovce.

„V takové díře nebývá touhle dobou živá duše,“ ujišťuje se.

Věřejné osvětlení toho moc neosvětluje a kromě jedné nebo dvou koček, které se nám s břichem u země klidí z cesty, tam evidentně chcipl pes. V zářích reflektorů registrujeme ve vzdálenosti sta metrů ceduli oznamující konec obce.

Beru do ruky videohru, kterou jsem si předtím odložil do klína. Chystám se to napálit do obludy, která

mi jako první přijde do rány – říkáš si o ni, tak tady ji máš – když vtom se před námi vynoří nejasná silueta, vystupující z napravo zaparkovaného auta. Dveře se otvírají skoro jak ve zpomaleném filmu. Objeví se postava. Nejdřív skloněná, ale hned se zas napřímí a pak se otočí naším směrem. Ve tmě se jí zablýsknou oči úplně jako kočkám osvětleným světlomety. Znehybní, a to už ji zachycuje závoďák, co se na ni řítí. Táta nestíhá brzdit. Pravý předek roveru tu věc srazí s neslychanou prudkostí. Dotyčnou – protože to je žena, během zlomku vteřiny jsem zaznamenal cípy její sukně, jak jí vylítly nad boky ve chvíli, kdy jsme ji povalili – to vymrštilo do vzduchu. Mizí ve tmě. Rána v okamžiku nárazu byla kolosální. Pak už není nic. Jenom motor. Silnice. Tma. Můj táta. A já.